

Krikščioniškojo gyvenimo kelionėje

„Jis pasiuntė mane skelbti belaisviams išvadavimo, skelbti Viešpaties malonės metų“ (Lk 4, 18-19)

Brangus „Teesie“ skaitytojau, noriu su Tavimi pasidalinti savo ėjimo į Vilniaus Lukiškių kalėjimą patirtimi. Nerašysiu, ką apie nuteistuosius praneša žiniasklaida, kaip jie gyvena ir kokia yra apie juos visuomenės nuomonė, ypač apie tuos, kurie yra nuteisti iki gyvos galvos. Tuos dalykus žinai arba girdėjai ir apie tai susidarei savo nuomonę. Kadangi Lietuvos Vyskupų Konferencija paskelbė Lietuvoje Gailestingumo metus ir ypatingu būdu visus mus pakvietė būti Viešpaties Gailestingumo nešėjais, atsiliesčiau į šį kvietimą ir pradėjau dažniau bendrauti su nuteistaisiais iki gyvos galvos. Apie tai ir noriu su Tavimi pasidalinti.

Norint suprasti kalėjimo prasmę ir nuteistuosius iki gyvenimo pabaigos, reikia panagrinėti, koks yra kalėjimo tikslas ir ar žmonės keičiasi į gera tokioje aplinkoje. Kasdienybėje nedažnai susimąstome, kad, pavyzdžiui, Vilniuje yra du kalėjimai (Rasų ir Lukiškių) arba kad netoli Kauno yra Pravieniškių kalėjimas bei

daug kitų tokių pataiso vietų Lietuvoje, kad ten gyvenantys žmonės dažniausiai išgyvena pilką nelaisvės, atmetimo ir žmogiškojo skurdo kasdienybę. Aš ir Tu galime laisvai išeiti pasivaikščioti po miestą, po Kalvarijas ar aplankyti draugus, o nu-

teistieji? Jie savo poelgiais užsitarnavo sau tokį gyvenimą, nere-tai pagalvojame: „taip jiems ir reikia!“ Sutinku, jie gavo teisingą

atpildą – atsidūrė kalėjime, tačiau kita vertus jie yra ne tik kaliniai, bet ir asmenys sukurti pagal Dievo paveikslą – jie nori būti laimingi kaip aš ir Tu.

Kalėjimas yra vieta, kur yra atliekama bausmė už nusikaltimus, vieta, kuri yra atskirta nuo visuomeninio pasaulio. Tačiau tai taip pat yra erdvė, kuri gali padėti suvokti ir įvertinti savo gyvenimo klaidas. Joje galima keistis į gera, tačiau tam yra reikalinga Dievo ir žmogaus pagalba. Šv. Rašte kalėjimas yra aprašomas kaip vieta, kur atliekama teisinga bausmė arba neteisingas nuosprendis, vieta, kur būni, kol neatiduosai paskutinio skatiko (Lk 12, 59). Senajame Testamente „išlaisvinimas“ reiškia Dievo palaiminimą ir Jo atsakymą į maldą. Dvasiniu kalėjimu kiekvienam žmogui gali tapti nuodėmė. Jėzus sako: „Kiekvienas, kas daro nuodėmę yra nuodėmės vergas“ (Jn 8, 34). Šv. Paulius suprato, kad pats negali išsivaduoti iš nuodėmės vergijos, nes reikia Dievo pagalbos. Tik Kristaus mirtis ir Priskėlimas išlaisvina iš nuodėmės vergystės. Viešpats sako: „jei Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi“ (Jn 8, 36).

Žvelgiant istoriškai, kalėjimo tradicija siekia romėnų - graikų laikus, tačiau kaip pastovi įstaiga kalėjimas egzistuoja maždaug nuo XVI a. vidurio. Iki tol nusikaltėliai buvo žudomi arba visam laikui išstremiami iš šalies. Nors jau tuomet buvo kalėjimai, tačiau jie tarnavo ne suklydusiam žmogui pasitaisyti, bet kaip buvimo vieta prieš mirties bausmę. Nuo XX a. kalėjimų administravimas pasikeitė. Turtingos šalys pradėjo statyti naujas, modernias, nežeminančias žmogaus orumo įkalinimo įstaigas, su visapusiškai kvalifikuotais darbuotojais. Kalbant apie Lietuvą, bausmių sistema yra pakankamai liberali - yra įstatymų nustatytos humaniškesnės bausmės atlikimo sąlygos. To pavyzdys yra 2003 metais priimtas Lietuvos Respublikos Baudžiamojo proceso kodeksas, kuriame nėra numatyta mirties bausmės. Tai parodo, kad nuteistųjų padėtis įkalinimo įstaigose truputį pagerėjo.

O dabar noriu su Tavimi pasidalinti, ką man reikia savanoriška tarnystė kalėjime – bendravimas su nuteistaisiais iki gyvos galvos. Iš pradžių mane apimdavo baimė dėl to, kad einu pas tuos žmones, nes visuomenės nuomonė apie nuteistuosius iki gyvos galvos yra negatyvi ir buvo kažkiek išsisknijusi mano mąstyme. Po kelių susitikimų per Šv. Mišias ir bendravimo su jais, prašiau Dievo išminties ir atsakymo į klausimą: ar turiu eiti į kalėjimą? Supratau, kad Dievas kviečia mane juos lankyti ir nebijoti. Pasiruošimas tam buvo pirmas kvietimas iš Lukiškių kalėjimo liginės, kad seminaristai ateitų pas nuteistuosius lygtinai liudydami gerį ir tikėjimą. Priėmėme šį kvietimą ir nuėjome ten su draugais iš seminarijos. Su mu-

mis ėjo klierikas (dabar jau Kaišiadorių vyskupijos kunigas), kuris turėjo patirties bendrauti su nuteistaisiais. Jo pavyzdys ir liudijimas tapo mums pabrėžimu nebijoti priimti tuos žmones. Nusprendėme, kad kalbėsime apie Kalėdų krikščionišką prasmę. Buvo neįprastas jausmas dėl „vielotos“ kalėjimo aplinkos, lankymo taisyklių ir gyvenimo sąlygų, kai jaučiamas erdvės trūkumas. Bendrauti su nuteistaisiais taip pat nebuvo lengva, nes jie mus „tyrinėjo“: kas mes esame (klausinėdavo apie tikėjimą ir dalykų visiškai „ne į temą“, truputį šaipėsi, nepriimdavo mūsų nuomones). Po kelių susitikimų atlaikėme tokią „susipažinimo“ bangą. Kartu su jais giedojome, skaitėme Šv. Raštą ir liudijome, kas

mums yra Šv. Kalėdos. Taip pat ėjome per kalėjimo liginės kameras sveikindami nuteistuosius su artėjančiom Šv. Kalėdom. Pavasarį panašiu būdu nuėjome pasveikinti nuteistuosius su Šv.

Velykomis. Tuo pat metu kun. Arūnas Peškaitis (atsakingas už nuteistųjų iki gyvos galvos sielovadą) asmeniškai pasiūlė mums su draugu ateiti melstis Šv. Mišiose su nuteistaisiais iki gyvos galvos. Sutikome, nors man buvo dar nedrašu. Taip prasidėjo mano pažintis ir tikėjimo kelionė su nuteistaisiais žmonėmis.

Šiuo metu bendrauju su nuteistaisiais iki gyvos galvos beveik kiekvieną ketvirtadienį. Tau turbūt įdomu, kodėl einu taip dažnai pas tuos žmones? Fariziejai taip pat klausdavo Jėzaus mokinių, kodėl Jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais, o Viešpats atsakė, kad „ne sveikiems reikia gydytojo, o liginiams“ (Mt 9, 11-12). Todėl ir aš einu į kalėjimą, ne šiaip sau, ne vien dėl to, kad man tai patinka, kad esu altruistas arba dėl gailėsčio. Šie dalykai irgi yra svarbūs. Tačiau einu ten liudyti gyvenimo Viltį – Jėzų Kristų. Tai skambėtų lyg žvangantys cimbolai, jei neturėčiau Jo meilės, kuri nesibaigia niekada, kurią pats patyriau ir patiriu per Sakramentus, žmones, pašaukimo būti kunigu brandinimą ir gyvenimo iššūkius. Jėzus Kristus pranašo Izaijo žodžiais skelbia, kad „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau Gerąją Naująją vargdienius, pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliems regėjimo, siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų“ (Lk 4, 18-19). Kun. Arūnas Peškaitis pastoracinės savaitės seminarijoje metu, viename iš susitikimų pasakė svarbią mintį, kuri taip pat mane paskatino eiti pas tuos žmones. Kunigas priminė, kad „Dievui nėra prarastų žmonių“. Tai man padėjo suprasti, kad nuteistieji iki gyvos galvos gavo jau teisingą atpildą ir privalo atgailauti už padarytą blogį, tačiau Dievo, o ir žmonių, gailėstingumo esmė yra ne tik teisingumas, bet ir meilė. Jėzus mus kviečia: „Būkite gailėstingi, kaip ir jūsų dangiškas Tėvas yra gailėstingas“ (Lk 6, 36).

Sunku mylėti tuos žmones, nes per atvirumą reikia išmokyti jais pasitikėti. Tam padeda asmeninis dvasinis gyvenimas ir malda, tam padeda krikščioniškos meilės darbai (sielai ir kūnui) įgyvendinimas. Kartu su nuteistaisiais meldžiamės, švęsdami Eucharistiją, kalbėdami Gailestingumo vainikėlių, šlovindami Viešpatį giesmėmis. Per katechezes ir bendravimą (kviečiame ateiti pas nuteistuosius tikinčius žmones) kartu giliname tikėjimą ir kartu norime atsiverti Dievo malonei ir tokiu būdu šį gyvenimą išgyventi prasmingai, išgyventi jį kaip dovaną. Tu taip pat to trokšti. Taip pamažu tampame „mes“ – gyvą Bažnyčią: neesame „jie“ – nuteistieji ir „mes“ – savanoriai. Per susitikimus kartu išgyvename krikščionišką viltį, nes visi „esame išgelbėti viltimi“ (Rom 8, 24). Taip išgyvenu tikėjimo džiaugsmą, kad galiu padėti tiems žmonėms suprasti, kad neesame pasmerkti pražūti, nes esame atpirkti Jėzaus Kristaus brangiausiuoju Krauju – turime tikėjimo viltį. Išorėje atrodo nieko nesikeičia – po susitikimo (kuris trunka apie dvi valandas) grįžtu į seminariją – į laisvę, o nuteistieji – į kameras. Tačiau vyksta mūsų visų vidinė dvasinė kelionė. Mes jungiamės maldoje (nuteistieji taip pat meldžiasi už savanorius ir visą Bažnyčią), stengiamės įgyvendinti

tai, ką išgyvenome per susitikimą.

Dar vienas dalykas, kurį supratau ėjimo į kalėjimą dėka: žmogus keičiasi, kai jo nesmerki, neatmeti, nekritikuoji. Prisimeinu teologinės moralės tiesą, kad negalima smerkti paties žmogaus, bet su meile ir švelniai parodyti, ką jis padarė blogai. Įgyvendinti tai yra sunku, nors ši tiesa galioja visur – šeimoje, vyskupijoje, parapijos bendruomenėje, tarp klierikų, tarp seminarijos vadovybės, tarp draugų. Pastovus viešas žmogaus pataisymas, kad daro viską ne taip, kaip turėtų būti, kaip kitas suplanavo ar turi kitą nuomonę, ne visada padeda mums keistis, stumia į nusivylimą savimi ar kitais. Todėl, eidamas į kalėjimą, žiūriu į nuteistuosius kaip į asmenis – Dievo vaikus, nes Jam nėra prarastų žmonių. Aišku, nepamirštu, kad tai sužeisti žmonės, kad jie kiekvienu metu gali pamesti gyvenimo kelionės prasmę net būdami kalėjime (tai gali atsitikti ir mums), todėl turime dėkoti Viešpačiui už Atpirkimo malonę ir prašyti maldoje Jo pagalbos. Mūsų atėjimas ir liudijimas skatina nuteistuosius pirmiausia keistis į gera, įtikėti, kad su Dievu gyvenimas nėra prarastas.

Noriu Tave, mielas „Teesie“ skaitytojau, pakviesti šiais Gailestingumo metais nebijoti gyvenimo iššūkių ir savanorystės, bendrauti su dažnai atstumtais ir pamirštais žmonėmis: ligoniais, neįgaliaisiais, seneliais, vaikais iš asocialių šeimų, išėjusiais iš kalėjimo, bedarbiais, benamiais ar vargšais. Jie nori manyje ir Tavyje pamatyti Viešpaties veidą, mes visi norime būti laimingi, norime būti Jo išgelbėti. Jie nori patirti gailestingąją Dievo meilę. Kviečiu Tave taip pat melstis už kalinius, jų šeimas, kalėjimo darbuotojus ir savanorius, kad visi vykdytume tai, ko nori Viešpats. Belpama šį troškimą pavesti maldoje Viešpačiui ir panaudoti visas dovanas, kuriomis Jis mus apdovanojo, nes „yra daug širdžių, kurios laukia Evangelijos, nes yra daug širdžių, kurios kantriai laukia Jos“.

Klierikas Viktor Kudriašov, V k.

Klierikas Viktor Kudriašov, V k.

Dievo Žodžio apmąstymai

„Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė. Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais - tiems, kurie tiki jo vardu“ (Jn 1,11-12)

Turbūt nesunku suprasti, kad Dievui taip vadinami „savieji“ yra visi žmonės. Nes jau pasaulio pradžioje jis panorėjo, kad žmogus taptų savas ir

labai artimas. Tačiau žmogus nepanorėjo pasinaudoti tokia privile-

gija, ir pasirinko kitą „draugystę“ - leidosi velnio apgaunamas ir padarė nuodėmę. Tokiu būdu žmonės buvo padalinėti į dvi grupes: pirmi, kurie Dievą laiko savuoju ir antri, kurie Dievą laiko priešu. Reikia pastebėti, kad šis suskirstymas yra padarytas žmogaus, o ne Dievo. Dievas kiekvieną laiką savuoju, jis iš paskutiniųjų kovoja dėl mūsų. Ir į žemę Jis „atėjo pas savuosius, tačiau savieji jo nepriėmė“.

Žinoma, neturime manyti, kad visi žmonės atsisakė Kristuje matyti savo draugą. Yra ir tokių, kurie glaudžiai yra su Juo susiję. Ryškiausias to ryšio pavyzdys yra Švč. Mergelė Marija, kuri nepabūgo atsiliepti į Kristaus draugystę, nepabijėjo pavadinti Jėzų savuoju. Ir tokiu būdu tapo artimiausiu Dievo vaiku.

Todėl ir mes šiandien esame pakviesti apsispręsti už Dievą, nes kaip sakė Antanas Maceina: „tas, kuris apsisprendžia bei kovoja už Dievą, nekovoja dėl kažko svetimo, bet kovoja už save

patį, tai yra už mus pačius“. Tuom ir skiriasi ryšys su Dievu nuo ryšio su velniu. Velnias skatina individualizmą, o Dievas kuria bendrystę.

Prisiminkime Petrą, išsižadėjusį Jėzaus tris kartus. Ką Kristus tada daro? Jis neišbara Petro, jo neišsigina, bet į jį žiūri su meile, norėdamas išgelbėti nuodėmės sužeistą žmogų. O nuodėmė griaua žmogų iš vidaus. Ne šiaip sau Ignacas Lojola savo dvasinėse pratybose velnią lygina su labai geru strategu, kuris ieško silpnų vietų žmoguje, kad galėtų jį sunaikinti. Dievas taip pat veikia kaip sumaningas strategas, tačiau yra pastebimas didžiulis skirtumas: Dievas ieško silpnųjų žmogaus vietų ne tam, kad sunaikintų žmogų, bet tam, kad jas atradęs, galėtų jas sustiprinti ir išgydyti. Ir visa tai yra reikalinga tam, kad žmogus jau nebūtų silpnas, bet stiprus drauge su Dievu. Mes turime leisti Dievo perkeičiami,

išgydomi, mylimi, nes tikrai Jis yra tas, kuris tikrai mus myli, gydo bei perkeičia.

Galime klausti savęs, kokių būdu aš galiu atsiliepti į perkeičiančią Dievo galią? Į šį klausimą Dievas suteikia atsakymą: tikėjimas Jo vardu. Visi mes žinome, ką reiškia Jėzaus vardas - „Dievas gelbsti“. Jis gelbsti iš mūsų bejėgiškumo nuodėmės įtakai, gelbsti iš velnio vergovės. Taip pat kyla klausimas, ką reiškia tikėti? Tikėti – tai reiškia gyventi. Ne šiaip sau vyskupas K. Paltarokas sakė, kad „jaunimas be Dievo yra sugedęs

vaisius“. Būtent buvimas draugystės ryšyje su Dievu atneš gausių vaisių, kurie džiugins ne tik mus, bet ir kitus žmones ir, žinoma, patį Dievą.

Klierikas Aleksandr Gaičasukas, IV k.

Malda

*Meldžiame Tave, Dieve,
pripildyk mus savo Dvasios galios.
Nuramink širdis,
sustiprink pasitikėjimą Tavo meile...*

*Pažadink tautoje valią
kantriai kovoti,
siekiant išsaugoti taiką ir laisvę.
Padaryk, kad kiekvieną dieną
savo rankomis
pajėgtume kurti mūsų bendrą ateitį
ir socialinį solidarumą,
žvelgdami į Tavo kryžiaus slėpinį.
Dieve, tegul Šventoji Dvasia atnaujina
mūsų Žemės veidą
ir sustiprina Tavo tautą...*

*Tepadeda išsaugoti Tavo karalystę
asmeniniame, šeimos, tautos, visuomenės
ir valstybės gyvenime.
Apsaugok nuo individualistinio,
šeimyninio ir socialinio egoizmo.
Neleisk, kad stipresnis niekintų silpnesnį.
Apsaugok mus nuo neapykantos
ir išankstinių nuostatų prieš tuos,
kurie turi kitokius įsitikinimus.
Išmokyk mus nugalėti blogį,
matyti brolių blogai besielgiančiame žmoguje
ir neatimti iš jo atsivertimo teisės.
Išmokyk kiekvieną mūsų
įžvelgti savo kaltes,
kad nepradėtume atsinaujinimo darbo,
krapštydami krislę brolio akyje.*

*Išmokyk matyti gėrį, kad ir kur jis būtų;
įkvėpk mums uolumą
jį saugoti, palaikyti
ir drąsiai ginti.*

*Apsaugok mus nuo dalyvavimo mele,
kuris griaua mūsų pasaulį.*

Duok mums drąsos gyventi tiesoje.

Duok mums kasdienės duonos.

Palaimink mūsų darbą.

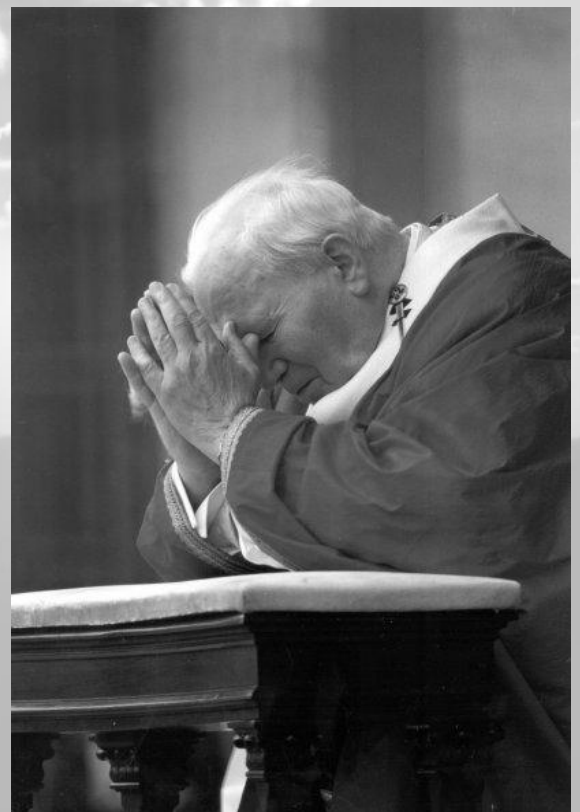
Dieve, tautų Vadove ir Viešpatie!

Kristau, kuris mus mylėjai iki galo...

Marija, Pasaulio Karaliene...

Amen.

Palaimintasis Jonas Paulius II.

Seminarijos kronika

2011 03 04 Šv. Kazimiero iškilmės dieną visa seminarijos bendruomenė dalyvavo Šv. Mišiose Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje.

2011 03 08 Seminarijoje buvo švenčiamos Užgavėnės ir trečiojo kurso mediumas. Vakarą programą organizavo ketvirtojo kurso klierikai.

2011 03 09 Pelenų trečiadienį seminarijoje vyko Susikaupimo diena, kuriai vadovavo kun. Kęstutis Dailydė.

2011 03 11 Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną seminaristai dalyvavo Šv. Mišių aukoje Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje. Vakare seminarijoje apsilankė garbingas svečias - Nepriklausomybės Akto signataras Vladas Terleckas. Svečias sveikino visus Kovo 11 - osios šventės proga ir seminarijos rektoriui kun. Žydrūnui Vabuolui įteikė Lietuvos Valstybės Nepriklausomybės Akto kopiją.

2011 03 18 Šv. Juozapo, seminarijos globėjo iškilmės išvakarėse seminarijoje vyko Tėvų Diena. Šv. Mišioms vadovavo Pilaitės šv. Juozapo parapijos klebonas kun. Valdas Girdziušas. Šv. Mišių pabaigoje buvo iškilmingai pašventinta klieriko nutapyta šv. Juozapo ikona, kuri rytojaus dieną buvo padovanota Jo Em. Kard. Audriui Juozui Bačkui 50 - ties metų kunigystės jubiliejaus proga. Po Šv. Mišių konferencijų salėje penktojo kurso klierikai, seminarijos globėjo šv. Juozapo Iškilmės proga suvaidino spektaklį „ŠIAURĖ“, paruoštą pagal Kristinos Trinkūnaitės scenarijų.

2011 03 19 Seminarijos bendruomenė dalyvavo šv. Mišiose Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje, kurias, dėkodamas Dievui už 50-ties metų kunigystės dovaną, aukojo Jo Em. Kard. Audrys Juozas Bačkis. Po šv. Mišių Vilniaus Arkivyskupijos kurijoje seminarijos bendruomenės vardu Jo Eminenciją pasveikino rektorius kun. Žydrūnas Vabuolas ir, kaip dėkingumo ženklą, įteikė jubiliatui šv. Juozapo ikoną, kurią nutapė seminarijos klierikas Robertas Moisevič.

2011 03 28 Seminarijoje lankėsi Lietuvos Kariuomenės Ordinaras Jo Ekscelencija Vyskupas Gintaras Grušas, kuris aukojo šv. Mišias ir po vakarienės susitiko su seminaristais.

2011 03 31 Seminarijoje įvyko Aloyzo Stasiulevičiaus tapybos „Septyni paskutiniai Išganytojo žodžiai ant kryžiaus“ parodos atidarymas.

2011 04 01 Seminarijoje lankėsi prelatas Edmundas Putrimas, kuris yra atsakingas už lietuvių katalikų sielovadą visame pasaulyje. Prelatas seminarijos koplyčioje aukojo Šv. Mišias ir po vakarienės konferencijų salėje pasakojo seminaristams apie lietuvių katalikų sielovadą užsienio šalyse.

2011 04 06 Besiruošiant popiežiaus Jono Pauliaus II beatifikacijai seminarijoje lankėsi Jo Em. Kard. Audrys Juozas Bačkis, kuris susitikęs su seminaristais pasakojo apie Joną Paulių II.

2011 04 09 Seminarijoje įvyko tarptautinė mokslinė konferencija „Naujojo šimtmečio visuomenė – iššūkis Bažnyčios mokymui“ skirta pirmosios socialinės enciklikos „Rerum Novarum“ 120 metų sukakčiai paminėti.

2011 04 12 Dvasinės konferencijos metu kun. Julius Sasnauskas OFM pasakojo apie Jono Pauliaus II vizitą Lietuvoje bei dalinosi asmeninėmis išvalgomis bei apmąstymais apie Joną Paulių II.

2011 04 12 -16 Seminarijoje vyko Gavėnios rekolekcijos, kurioms vadovavo br. Gediminas Numgaudas OFM.

2011 04 16 Jo Ekscelencija Vyskupas Arūnas Poniškaitis ketvirtojo kurso klierikams suteikė lektorius, o penktojo kurso klierikams - akolito skyrimus.

2011 04 30 – 05 01 Seminaristai dalyvavo Dievo Gailestingumo kongrese.

2011 05 02 - 03 Seminarijos kursų išvykos.

2011 05 05 Seminarijos piligriminė kelionė iš Faustinos namelio Grybų gatvėje į Gailestingumo šventovę. Šv. Mišias Gailestingumo šventovėje aukojo ir pamokslą sakė seminarijos rektorius kun. Žydrūnas Vabuolas.

2011 05 06 - 12 Įvyko VI kurso piligriminė kelionė į Romą.

2011 05 07 Atvirų durų diena seminarijoje.

2011 05 11 II semestro paskaitų pabaiga.

2011 05 12 Vasaros sesijos pradžia.

2011 05 14 Seminarijos bendruomenė dalyvavo kunigystės šventimuose Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje. Jo Em. Kard. Audrys Juozas Bačkis suteikė kunigystės šventimus penkiems seminarijos auklėtiniais: Mindaugui Bernotavičiui, Andžejui Bylinskiui, Petriui Gucevičiui, Mariušui Maršalek ir Jonui Naujokaičiui.

2011 05 18 – 21 Seminarijoje viešėjo Saratovo vyskupas Klemens Pikel su savo vyskupijos kunigais.

2011 05 20 Vyskupas Klemens Pikel susitiko su seminaristais.

2011 05 25 Seminarijoje vyko baigiamieji VI kurso egzaminai. Diplominio rašto darbus apsigynė ir teologų baka-laurus įgijo: Mozė Mitkevičius, Edgaras Vegys, Mykolas Sotničenka.

Šypsokimės kartu

Palaimintasis Jonas Paulius II taip pat mokėjo džiaugtis ir juokauti:

- Jaunimas šaukia: „Tegyvuoja Popiežius!“, o Popiežius atsako: „Tegyvuoja jaunimas“, jaunimas dar garsiau šaukia: „Tegyvuoja Popiežius!!“, o Popiežius atsako: „Neturite šansų mane pralenkti...“
- Besibaigiant pirmajai apaštalinei kelionei į tėvynę Lenkiją, kai buvo labai karšta vasara, Popiežius pareiškė, kad pirmas kelionės efektas jau matosi - lydėjusieji jį kardinolai „buvo įdegę kaip po soliariumo...“
- Per pirmąją apaštalinę kelionę į Vokietiją, Šv. Mišių metu tikintiesiems patiko Jono Pauliaus II pacituoti šv. Pauliaus žodžiai, todėl visi netikėtai pradėjo ploti. Kai Popiežius galėjo vėl prabilti, jis pareiškė: „Dėkoju šventojo Pauliaus vardu“...
- Vienas Popiežiaus draugas negalėjo suprasti, kodėl Popiežiui vakarienei buvo atnešta žuvis, o jam - vištienos. Jonas Paulius II pasakė šypsodamasis: „gavai vištienos, nes ji pigesnė...“
- Naujojoje Hutoje, Lenkijoje, vyko bažnyčios konsekracija. Susirinko daug žmonių, nors keletą valandų pylė kaip iš kibiro. Kardinolas Karolis Wojtyła vis palaikydavo žmonės sakydamas: „Konsekracija tai... tarsi krikštas, o kur krikštas, ten turi būti ir vanduo“...
- Jonas Paulius II buvo žinomas dėl taiklių pastabų; pavyzdžiui kai sužinojo, kad vienas jo draugas susilaužė koją slidinėdamas, pareiškė: „Taip jau yra su tais, kurie pirmiausiai slidinėja, o tik paskui mokosi“...
- Kartą po „Viešpaties Angelo“ maldos Popiežius kalbėjo vos ne rėkdamas. Vėliau vienas žurnalistas prašė Popiežių, kad save saugotų, nes jo užkimimas kėlė nerimą kitiems žurnalistams. „Tai iš pykčio“ - pasiteisino Popiežius ir pridūrė: „O pyktis kenkia grožiui“...

Redaktorius: Ronald Kuzmickas

Bendradarbis: Tadas Piktelis

Fotografas: Povilas Slaminiš

2010 – 2011 / 4 (62)

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 279 62 77

www.seminarija.lt